

บทที่ 4

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยส่วนที่ 1

1. เพื่อศึกษารูปแบบความผูกพันและเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา

การวิจัยส่วนที่ 2

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา ที่มีรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ที่มีต่อระดับความผูกพันและเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยส่วนที่ 1

1. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือสำหรับปัญหาทางจิตใจจากนักวิชาชีพแตกต่างกัน

การวิจัยส่วนที่ 2

1. หลังจากเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาจะมีคะแนนความผูกพันโดยมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองและมองผู้อื่นด้านลบต่ำกว่าก่อนเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์

2. หลังจากเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษากลุ่มทดลองจะมีคะแนนความผูกพันโดยมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองและมองผู้อื่นด้านลบต่ำกว่ากลุ่มควบคุม

3. หลังจากเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาจะมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพสูงกว่าก่อนเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์

4. หลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษากลุ่มทดลองจะมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพสูงกว่ากลุ่มควบคุม

การวิจัยส่วนที่ 1

ตัวแปรอิสระ คือ เพศ และสาขาวิชา

ตัวแปรตาม คือ รูปแบบความผูกพัน แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง รูปแบบความผูกพันแบบกังวล รูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน และรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว

ตัวแปรตาม คือ เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านการยอมรับระลึก ด้านความอดทน ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และด้านความเชื่อมั่น

ผู้วิจัยได้แบ่งรูปแบบความผูกพัน จากการนำคะแนนรวมของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และคะแนนรวมของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

1. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และได้ค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป
2. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และได้ค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป
3. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และได้ค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป
4. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และได้คะแนนค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

เมื่อแบ่งคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตามเกณฑ์ดังกล่าวแล้วสามารถจำแนกรูปแบบความผูกพันของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมด

1.1 รูปแบบความผูกพันของกลุ่มตัวอย่างและคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 5 ตารางแสดงรูปแบบความผูกพันและเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา

รูปแบบความผูกพัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ	เจตคติในการแสวงหา ความช่วยเหลือจาก นักวิชาชีพ	
			\bar{X}	S.D.
รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง	276	77.1	49.63	8.38
รูปแบบความผูกพันแบบกังวล	50	14.0	47.64	8.58
รูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน	22	6.1	44.59	11.44
รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว	10	2.8	45.10	9.36
รวม	358	100		

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงสูงที่สุด คือ 276 คน คิดเป็นร้อยละ 77.1 และรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8

1.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรูปแบบความผูกพันและคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือสำหรับปัญหาทางจิตใจจากนักวิชาชีพ

ตารางที่ 6 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนรูปแบบความผูกพันและคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 358 คน

ตัวแปร	\bar{X}	SD
คะแนนรูปแบบความผูกพัน		
ด้านรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	3.01	0.98
ด้านรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	2.71	0.86
คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือ สำหรับปัญหาทางจิตใจจากนักวิชาชีพ		
ด้านการยอมรับระลึก	10.12	3.75
ด้านความทนทาน	10.37	2.58
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	14.53	3.13
ด้านความเชื่อมั่น	13.90	3.09
เจตคติโดยรวม	48.91	8.74

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ 3.01 คะแนนเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ 2.71 และมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 48.91

1.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 7 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ

ตัวแปร	จำนวน		คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ		คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ		คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	
	คน	ร้อยละ	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
สาขาวิชา								
วิทยาศาสตร์กายภาพ	117	32.7	3.06	1.06	2.96	0.96	47.71	9.73
วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	53	14.8	3.02	1.00	2.77	0.81	48.30	7.86
สังคมศาสตร์	137	38.3	2.90	0.85	2.52	0.76	49.89	8.73
มนุษยศาสตร์	51	14.2	3.15	1.07	2.60	0.82	49.69	6.8
เพศ								
ชาย	149	41.6	3.10	0.95	2.99	0.89	47.48	9.91
หญิง	209	58.4	2.94	0.99	2.51	0.79	49.93	7.66

ตารางที่ 8 ตารางแสดงรูปแบบความผูกพันแยกตาม เพศ และสาขาวิชากลุ่มตัวอย่าง

	รูปแบบความผูกพัน								รวม	
	มั่นคง	ร้อยละ	กังวล	ร้อยละ	ทะนง	ร้อยละ	หวาดกลัว	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ										
ชาย	105	29.3	22	6.2	16	4.5	6	1.7	149	41.6
หญิง	171	47.8	28	7.8	6	1.6	4	1.1	209	58.4
รวม	276	77.1	50	14.0	22	6.1	10	2.8	358	100
สาขาวิชา										
วิทยาศาสตร์ กายภาพ	80	22.4	16	4.47	14	3.8	7	1.9	117	32.7
วิทยาศาสตร์ ชีวภาพ	40	11.2	10	2.79	2	0.6	1	0.3	53	14.8
สังคมศาสตร์	119	33.2	13	3.63	4	1.1	1	0.3	137	38.2
ศิลปศาสตร์	37	10.3	11	3.07	2	0.6	1	0.3	51	14.3
รวม	273	77.1	50	14.0	22	6.1	10	2.8	358	100

ในส่วนของค่าสถิติพื้นฐานเมื่อพิจารณาตามตารางที่ 5 ถึงตารางที่ 8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวนสูงสุด คือ ร้อยละ 77.1 เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่าเป็นหญิงร้อยละ 47.8 เป็นชายร้อยละ 29.3 เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาพบว่าศึกษาอยู่ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพร้อยละ 22.4 วิทยาศาสตร์ชีวภาพร้อยละ 11.2 สังคมศาสตร์ร้อยละ 33.2 และศิลปศาสตร์ ร้อยละ 10.3 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.63 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 2.8 เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่าเป็นหญิงร้อยละ 1.1 เป็นชายร้อยละ 1.7 เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาพบว่าศึกษาอยู่ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพร้อยละ 1.9 วิทยาศาสตร์ชีวภาพร้อยละ 0.3 สังคมศาสตร์ร้อยละ 0.3 และศิลปศาสตร์ร้อยละ 0.3 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 45.10 คะแนน

นักศึกษายามีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 47.48 คะแนน นักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.93 คะแนน นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพมีคะแนนเฉลี่ยของเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 47.71 นักศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.89 คะแนน

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

การที่ผู้วิจัยจะจัดแบ่งว่าบุคคลใดมีรูปแบบความผูกพันรูปแบบใดผู้วิจัยจะพิจารณาจากคะแนนรูปแบบความผูกพันในด้านรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองและมองผู้อื่นด้านลบ ดังนั้นในการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ

ในเบื้องต้นก่อนที่ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบสองทางเนื่องจากเพศและสาขาวิชาที่มีสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างต่างกันมาก (ดังตารางที่ 7) ผู้วิจัยจึงทดสอบเอกพันธ์ของค่าความแปรปรวน (test of homogeneity of variance) ของตัวแปรตาม ก่อนจะทำการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน ผลการวิเคราะห์พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบสองทาง หากพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ ดันเน็ต (Dunnett's T 3)

ตารางที่ 9 แสดงการทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวน

ตัวแปร	ค่า F	ระดับนัยสำคัญ
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง	1.96	0.58
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่น	2.03	0.51
เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	2.03	0.50

$P < .05$ $F(7, 350) = 2.03$

ตารางที่ 10 แสดงคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และการมองผู้อื่น ด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษาจำแนกตาม เพศและสาขาวิชา

จำแนกตามเพศและสาขาวิชา		จำนวน (คน)	คะแนน รูปแบบการ ทำงานภายใน เกี่ยวกับการ มองตนเอง ด้านลบ		คะแนน รูปแบบการ ทำงานภายใน เกี่ยวกับการ มองผู้อื่น ด้านลบ		คะแนนเจตคติ ในการแสวงหา ความช่วยเหลือ จากนักวิชาชีพ	
			\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ชาย	วิทยาศาสตร์กายภาพ	71	3.15	1.00	3.13	0.94	47.32	10.70
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	19	2.94	0.90	3.12	0.85	46.53	8.40
	สังคมศาสตร์	51	3.02	0.94	2.79	0.83	47.71	9.87
	มนุษยศาสตร์	8	3.59	0.65	2.75	0.68	49.75	6.73
	รวม	149	3.10	0.95	2.99	0.89	47.48	9.90
หญิง	วิทยาศาสตร์กายภาพ	46	2.93	1.14	2.70	0.93	48.33	8.11
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	34	3.06	1.07	2.58	0.73	49.29	7.48
	สังคมศาสตร์	86	2.83	0.79	2.35	0.68	51.17	7.75
	มนุษยศาสตร์	43	3.07	1.11	2.57	0.85	49.67	6.91
	รวม	209	2.94	0.99	2.51	0.79	49.93	7.66

ตารางที่ 11 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบของนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
เพศ	2.19	1	2.19	2.3
สาขาวิชา	3.84	3	1.28	1.35
เพศ x สาขาวิชา	1.94	3	0.65	0.68
ความคลาดเคลื่อน	332.72	350	0.95	
รวม	340.312	357		

$$p < .05 \quad F(1, 350) = 3.89$$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางดังตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองด้านลบ พบว่าเพศและสาขาวิชาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและสาขาวิชาก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 12 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบของนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
เพศ	8.51	1	8.51	12.50*
สาขาวิชา	7.77	3	2.59	3.81*
เพศ x สาขาวิชา	0.57	3	0.19	
ความคลาดเคลื่อน	238.14	350	0.68	0.28
รวม	266.59	357		

$$p < .05 \quad F(1, 350) = 3.89$$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางดังตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ พบว่าเพศและสาขาวิชามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและสาขาวิชาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 13 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบของนักศึกษาด้วยวิธีการของของดันเน็ต (Dunnett's T 3)

สาขาวิชา(ก)	สาขาวิชา (ข)	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (ก - ข)	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ค่าที	ระดับนัยสำคัญ
วิทยาศาสตร์กายภาพ	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	3.44	2.46	1.96	0.69
	สังคมศาสตร์	8.01	1.87	1.96*	0.00
	มนุษยศาสตร์	6.53	2.49	1.96	0.79
วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	วิทยาศาสตร์กายภาพ	-3.44	2.46	1.96	0.69
	สังคมศาสตร์	4.57	2.40	1.96	0.27
	มนุษยศาสตร์	3.08	2.91	1.98	0.86
สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์กายภาพ	-8.01	1.87	1.96*	0.00
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	-4.57	2.40	1.96	0.27
	มนุษยศาสตร์	-1.49	2.44	1.96	0.99
มนุษยศาสตร์	วิทยาศาสตร์กายภาพ	-6.53	2.49	1.96	0.79
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	-3.08	2.91	1.98	0.86
	สังคมศาสตร์	1.49	2.44	1.96	0.99

*p < .05 ทดสอบสองทาง

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพจะมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสาขาสังคมศาสตร์และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสาขาสังคมศาสตร์ (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 14 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
เพศ	172.54	1	172.54	0.13
สาขาวิชา	213.06	3	71.023	0.42
เพศ x สาขาวิชา	43.47	3	43.47	0.63
ความคลาดเคลื่อน	26397.37	350	75.42	
รวม	24250.32	357		

$$p < .05 \quad F(1, 350) = 3.89$$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางดังตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ พบว่าเพศและสาขาวิชาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและสาขาวิชาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (ตารางที่ 11, 12 และ 14) พบว่า นักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในหมวดสาขาวิชาที่แตกต่างกันไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มในด้านรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ (ตารางที่ 11) และด้านเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพก็ไม่พบความแตกต่างเช่นกัน (ตารางที่ 14) สำหรับด้านรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบพบว่านักศึกษาในหมวดสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบสูงกว่านักศึกษาในหมวดสาขาสังคมศาสตร์ และพบว่านักศึกษาชายมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบสูงกว่านักศึกษานหญิง (ตารางที่ 12 และ 13)

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

ก่อนที่ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองด้านลบและคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบ เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 แบบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีสัดส่วนแตกต่างกันมาก (ตารางที่ 8) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบเอกพันธ์ของค่าความแปรปรวน (test of homogeneity of variance) ของตัวแปรตาม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F_{3, 354} = 1.16$) ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน หากพบผลการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียวพบความแตกต่างถึงระดับนัยสำคัญ ผู้วิจัยจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของดันเน็ต (Dunnett's T 3)

ตารางที่ 15 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	778.02	3	209.339	3.468*
ภายในกลุ่ม	26472.30	354	74.781	
รวม	27250.32	357		

* $p < .05$ $F(3,354) = 3.83$

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันด้วยวิธีการของ Dunnett's T 3 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษาด้วยวิธีการของชองตันเน็ต (Dunnett's T 3)

รูปแบบความผูกพัน(ก)	รูปแบบความผูกพัน(ข)	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (ก - ข)	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ค่าที่	ระดับนัยสำคัญ
มั่นคง	กังวล	1.99	1.33	1.96	0.57
	ทะนงตน	5.04	1.92	1.96	0.27
	หวาดกลัว	4.53	2.78	1.96	0.59
กังวล	มั่นคง	-1.99	1.33	1.96	0.57
	ทะนงตน	3.05	2.21	1.67	0.84
	หวาดกลัว	2.54	2.99	1.68	0.96
ทะนงตน	มั่นคง	-5.04	1.92	1.96	0.27
	กังวล	-3.05	2.21	1.67	0.84
	หวาดกลัว	-0.51	3.30	1.69	1.00
หวาดกลัว	มั่นคง	-4.53	2.78	1.96	0.59
	กังวล	-2.54	2.99	1.68	0.96
	ทะนงตน	0.51	3.30	1.69	1.00

*p < .05 ทดสอบสองทาง

จากตารางที่ 16 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันไม่มีความแตกต่างกันในด้านเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพที่เป็นเช่นนี้ เพราะการทดสอบความแปรปรวนเป็นการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไปได้ทั้งหมดที่อยู่ในความสนใจของการวิจัยนี้ และไม่อยู่ในความสนใจ หากสมมติฐานใดเพียงสมมติฐานเดียวมีนัยสำคัญ การทดสอบความแปรปรวนก็จะมีนัยสำคัญด้วย ดังนั้นสมมติฐานที่ทำให้การทดสอบความแปรปรวนมีนัยสำคัญเป็นสมมติฐานที่ไม่ได้อยู่ในความสนใจของผู้วิจัยครั้งนี้ จึงไม่มีเหตุผลที่ต้องทดสอบต่อให้ได้สมมติฐานที่เป็นต้นเหตุของความมีนัยสำคัญของความแปรปรวน (Kirk, 1968 : 73 อ้างถึงใน นภาพร จึงพัฒนปรีชา, 2527)

การวิจัยส่วนที่ 2

การวิจัยส่วนที่ 2 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 12 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 12 คน มีการทดสอบก่อนการทดลองโดยแบบวัดความผูกพันและแบบสอบถามเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ หลังจากทีกลุ่มทดลองเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนว Schutz ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลองโดยใช้เครื่องมือชุดเดียวกัน เพื่อนำคะแนนที่ได้มาทำการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในช่วงก่อนและหลังการทดลอง และเปรียบเทียบระหว่างช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตัวแปรอิสระ คือ กลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนว Schutz

ตัวแปรตาม คือ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรูปแบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และ คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (n=12)				กลุ่มควบคุม (n=12)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
แบบวัดรูปแบบความผูกพัน								
1. รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	2.66	1.00	1.68	0.54	2.75	0.90	2.94	0.86
2. รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	2.26	0.64	1.46	0.31	2.48	0.91	2.70	0.65
เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ								
1. ด้านการยอมรับ	9.08	3.78	14.25	5.03	9.08	2.19	10.91	3.03
2. ด้านความอดทน	10.08	2.57	13.00	2.54	10.08	2.82	11.00	3.10
3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	12.58	3.78	18.00	2.56	13.83	3.61	15.33	3.49
4. ด้านความเชื่อมั่น	13.25	3.65	20.00	2.89	13.58	1.83	14.00	1.59
5. เจตคติโดยรวม	45.00	11.03	65.25	10.74	47.33	4.92	51.25	7.97

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

เนื่องจากรูปแบบความผูกพันเกิดจากการตัดประสานกันของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ การจะเปลี่ยนแปลงรูปแบบความผูกพันจึงต้องเปลี่ยนแปลงทั้งสองปัจจัยดังกล่าว ดังนั้นในการทำกลุ่มจิตสัมพันธ์ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นที่การเปลี่ยนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ

กลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนว Schutz ที่ผู้วิจัยดำเนินการมีวัตถุประสงค์เพื่อลดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ ลดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และเพิ่มเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือ โดยผ่านกระบวนการที่มุ่งให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง ยอมรับตนตามจริง รับรู้ถึงคุณค่าและความหมายของตน ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบลดลง เมื่อบุคคลมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบลดลงแล้วบุคคลจะมีความกล้าที่จะสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น ขยายไปสู่ความกล้าที่จะเชื่อใจ ให้ความเชื่อมั่นในผู้อื่น ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่น โดยมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบลดลง เมื่อบุคคลสามารถรับรู้ว่าคุณค่า มีความหมาย เพียงพอที่จะได้รับความรักความใส่ใจจากผู้อื่น และผู้อื่นก็น่าเชื่อถือสามารถให้ความช่วยเหลือเมื่อตนต้องการได้ ลดอคติที่บุคคลมีต่อผู้อื่น กล้าที่จะแสวงหาความช่วยเหลือเมื่อตนเองต้องการ ย่อมเป็นปัจจัยที่สามารถทำให้เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพเพิ่มขึ้น

2.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงก่อนการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ตารางที่ 18 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงก่อนการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ตัวแปร	ก่อนการทดลอง				ค่าที
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	2.66	1.00	2.75	0.90	0.23
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	2.26	0.64	2.48	0.91	0.67
เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	45.00	11.03	47.33	4.92	0.67

* $p < .05$ (.05 $t_{22} = 2.074$) ทดสอบ 2 ทาง

จากตารางที่ 18 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ สรุปได้ว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ตารางที่ 19 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ตัวแปร	หลังการทดลอง				ค่าที
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	1.68	0.54	2.94	0.86	4.27*
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	1.46	0.31	2.70	0.65	5.93*
เจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	65.25	10.74	51.25	7.97	3.62*

* $p < .05$ (.05 $t_{22} = 1.717$) ทดสอบทางเดียว

จากตารางที่ 19 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบและคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระสรุปได้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ

2.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ

ตารางที่ 20 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ

กลุ่ม	ตัวแปร	ระยะการทดลอง				ค่าที
		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ทดลอง	คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	2.66	1.00	1.68	0.54	2.76*
	คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	2.26	0.64	1.46	0.31	3.88*
	คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	45.00	11.03	65.25	10.74	8.28*
ควบคุม	คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ	2.75	0.90	2.94	0.86	0.69
	คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ	2.48	0.91	2.70	0.65	1.21
	คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ	47.33	4.92	51.25	7.97	1.67

* $p < .05$ (.05 $t_{22} = 1.717$) ทดสอบทางเดียว

จากตารางที่ 20 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ พบมี

ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ในคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ และพบว่าผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ และคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ ในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ สรุปได้ว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยส่วนที่ 2 ผู้วิจัยพบว่าหลังจากนักศึกษากลุ่มทดลองเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนว Schutz แล้ว นักศึกษากลุ่มทดลองจะมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพแตกต่างจากคะแนนที่ได้จากการวัดในช่วงก่อนเข้ากลุ่ม จิตสัมพันธ์ตามแนว Schutz อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบลดลง คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบลดลงและมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพเพิ่มขึ้น

สำหรับนักศึกษากลุ่มควบคุมไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการวัดก่อนการทดลองและหลังการทดลองของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองด้านลบ คะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นด้านลบ คะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ

สรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 ส่วนผู้วิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 276 คน รูปแบบความผูกพันแบบกังวลจำนวน 50 คน รูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน 22 คน รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 10 คน นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 47.48 คะแนน นักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.93 คะแนน นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพมีคะแนนเฉลี่ยของเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 47.71 คะแนน นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 48.30 คะแนน นักศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติใน

การแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.89 คะแนน นักศึกษาในสาขาวิชามนุษยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 49.69 คะแนน

2. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. หลังจากเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษามีคะแนนความผูกพันโดยมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับมองตนเองและผู้อื่นด้านลบลดลงวก่อนเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพสูงขึ้นวก่อนเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05